

POSTANOWIENIE PREZESA SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI
z dnia 15 października 2004 r. *

W sprawie T-193/04 R

Hans-Martin Tillack, reprezentowany przez I. Forrestera, QC, oraz adwokatów T. Bosly'ego, C. Arholda, N. Flandina, J. Herrlingera oraz J. Siaensa,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez C. Docksey'a oraz C. Ladenburgera, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wniosek mający na celu, po pierwsze, zawieszenie wykonania wszelkich aktów wydanych w postępowaniu w przedmiocie skargi wniesionej w dniu 11 lutego 2004 r. do belgijskich i niemieckich organów sądowych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF), a po drugie, nakazanie OLAF wstrzymania się od pozyskiwania, kontroli, badania wszelkich dokumentów i wszelkich informacji znajdujących się w posiadaniu belgijskich i niemieckich organów sądowych w następstwie przeszukania przeprowadzonego w miejscu zamieszkania i miejscu pracy skarżącego w dniu 19 marca 2004 r., jak również od dokonywania przesłuchań na tę okoliczność,

* Język postępowania: angielski.

PREZES SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

wydaje następujące

Postanowienie

Ramy prawne

- 1 Rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) (Dz.U. L 136, str. 1) reguluje kwestie kontroli, inspekcji oraz działań podejmowanych przez pracowników Urzędu w ramach wykonywania ich zadań.
- 2 Artykuł 10 rozporządzenia nr 1073/1999 został zatytułowany „Przekazywanie informacji przez Urząd”. Artykuł 10 ust. 2 tego rozporządzenia stanowi, co następuje:

„Nie naruszając przepisów art. 8, 9 i 11 niniejszego rozporządzenia, dyrektor Urzędu przesyła organom sądowym danego państwa członkowskiego informacje uzyskane przez Urząd w trakcie dochodzeń wewnętrznych dotyczące faktów, które mogą stać się przedmiotem postępowania karnego. Z zastrzeżeniem wymagań dochodzenia, równocześnie informuje on o tym dane państwo członkowskie”.

Okoliczności faktyczne leżące u podstawy sporu

3 Skarżący jest dziennikarzem, zatrudnionym przez niemieckie czasopismo Stern.

4 Skarżący jest autorem dwóch artykułów opublikowanych w dniach 28 lutego i 7 marca 2002 r. w czasopiśmie Stern, dotyczących licznych nieprawidłowości stwierdzonych przez urzędnika Wspólnot Europejskich P. Van Buitenena. Treść tych artykułów wskazywała, że skarżący posiadał szczegółową wiedzę na temat zawartości opracowanego przez P. Van Buitenena memorandum datowanego na dzień 31 sierpnia 2001 r. (zwanego dalej „memorandum P. Van Buitenena”) oraz dwóch tajnych notatek wewnętrznych OLAF dotyczących memorandum datowanych na dni 31 stycznia i 14 lutego 2002 r. (zwanych dalej „notatkami wewnętrznymi”).

5 W dniu 12 marca 2002 r., zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 1073/1999, OLAF wszczął dochodzenie wewnętrzne w celu ustalenia tożsamości urzędników lub innych pracowników Wspólnot Europejskich, którzy byli źródłem przecieku informacji prowadzącego do upublicznienia memorandum P. Van Buitenena i notatek wewnętrznych.

6 W komunikacie prasowym z dnia 27 marca 2002 r. informującym o wszczęciu rzeczonego dochodzenia OLAF wskazał, że „nie jest wykluczone, iż ktoś wewnątrz OLAF (lub innej instytucji) otrzymał zapłatę w zamian za wyjawienie dokumentów”.

7 W dniu 28 marca 2002 r. Stern opublikował komunikat prasowy, w którym potwierdził, iż jest w posiadaniu memorandum P. Van Buitenena i notatek wewnętrznych, zaprzeczając jednocześnie, by którykolwiek z jego współpracowników przekazał urzędnikowi lub innemu pracownikowi Komisji pieniądze w zamian za wyjawienie wspomnianych dokumentów.

- 8 Zwróciwszy się do OLAF o wycofanie wniesionych przeciwko niemu oskarżeń o czynną korupcję, w dniu 22 października 2002 r. skarżący skierował skargę do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich. W dniu 18 czerwca 2003 r. Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich przedstawił OLAF zalecenia wstępne, w których uznał, iż fakt powołania się w komunikacie prasowym z dnia 27 marca 2002 r. na zaistnienie czynów o znamionach korupcji niepopartych dowodami na tę okoliczność stanowi przykład złej administracji, w związku z czym OLAF winien wycofać oskarżenia o korupcję zawarte w komunikacie. W odpowiedzi na zalecenia w dniu 30 września 2003 r. OLAF opublikował komunikat prasowy zatytułowany „Wyjaśnienia OLAF dotyczące przypuszczalnego przecieku informacji”, o którym zawiadomił Europejskiego Rzecznika Praw Człowieka. W dniu 20 listopada 2003 r. Rzecznik wydał decyzję w sprawie, formułując w swych wnioskach krytyczne uwagi pod adresem OLAF.
- 9 W dniu 11 lutego 2004 r., na podstawie art. 10 ust 2 rozporządzenia nr 1073/1999, OLAF przekazał organom prokuratury w Brukseli (Belgia) i Hamburgu (Niemcy) informacje uzyskane w ramach dochodzenia wewnętrznego wszczętego w dniu 12 marca 2002 r.
- 10 W następstwie przekazania tych informacji w Belgii wszczęto dochodzenie w przedmiocie naruszenia tajemnicy zawodowej. W dniu 19 marca 2004 r., na polecenie sędziego śledczego w Brukseli belgijska policja federalna przystąpiła do dokonania przeszukania w miejscu zamieszkania i miejscu pracy skarżącego. Dokonano zatrzymania licznych dokumentów i innych przedmiotów należących do skarżącego. W dniu 23 marca 2004 r. skarżący wniósł do prowadzącego sprawę sędziego śledczego zażalenie na dokonane zatrzymanie, które sędzia odrzucił. W kwietniu 2004 r. skarżący odwołał się od tego postanowienia do właściwej izby sądu apelacyjnego (la chambre des mises en accusation).

Przebieg postępowania

- 11 Pismem procesowym, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 1 czerwca 2004 r., skarżący wniósł skargę mającą na celu, po pierwsze, stwierdzenie nieważności aktu,

na podstawie którego w dniu 11 lutego 2004 r. OLAF przekazał pewne informacje organom prokuratury w Brukseli i Hamburgu (zwanego dalej „spornym aktem”), i po drugie, naprawienie szkody poniesionej wskutek wspomnianej decyzji oraz podjętych na jej podstawie czynności OLAF.

12 Odrębnym pismem procesowym, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 4 czerwca 2004 r., skarżący, na podstawie art. 243 WE, wniósł o zarządzenie środka tymczasowego, domagając się:

- zarządzenia zawieszenia wykonania, w całości lub w części, wszelkich działań lub aktów podjętych w ramach postępowania w przedmiocie „skargi” wniesionej przez OLAF w dniu 11 lutego 2004 r. do belgijskich i niemieckich organów sądowych,
- nakazania, by OLAF wstrzymał się od pozyskiwania, kontroli, badania dokumentów i informacji znajdujących się w posiadaniu belgijskich i niemieckich organów sądowych w następstwie przeszukania przeprowadzonego w miejscu zamieszkania i miejscu pracy skarżącego w dniu 19 marca 2004 r., prowadzącego do zatrzymania dokumentów i komputera należącego do skarżącego oraz innych rzeczy, jak również od przesłuchań na tę okoliczność,
- w oczekiwaniu na dalsze postępowanie oraz przedstawienie przez OLAF uwag, nakazania z natychmiastowym skutkiem, by OLAF wstrzymał się od podejmowania wszelkich działań w następstwie jego skarg z dnia 11 lutego 2004 r., z zastrzeżeniem nadania przez prezesa Sądu biegu dwóm wskazanym powyżej wnioskom,

- obciążenia Komisji kosztami postępowania,

  - zarządzenia wszelkich pozostałych koniecznych czynności.
- 13 Pismem procesowym, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 17 czerwca 2004 r., Międzynarodowa Federacja Dziennikarzy (IFJ) złożyła wniosek o dopuszczenie jej do sprawy w charakterze interwenienta w celu poparcia żądań skarżącego.
- 14 W dniu 21 czerwca 2004 r. Komisja przedstawiła uwagi na piśmie w przedmiocie wniosku o zarządzenie środków tymczasowych.
- 15 W dniu 28 czerwca 2004 r. skarżący złożył uwagi na piśmie w przedmiocie wniosku IFJ o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta. Komisja nie przedłożyła uwag w przepisany terminie.
- 16 W dniu 19 lipca 2004 r. odbyło się nieformalne spotkanie z sędzią wyznaczonym do rozpatrzenia wniosku z udziałem skarżącego i Komisji. W trakcie tego spotkania strony rozważyły możliwość ewentualnego rozstrzygnięcia sporu na zasadzie ugody. Pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 30 lipca 2004 r., Komisja przedstawiła swe uwagi co do możliwości zawarcia ugody. W dniu 9 sierpnia 2004 r. skarżący przedłożył swą odpowiedź na uwagi Komisji.
- 17 Sędzia rozpatrujący wniosek, uwzględniając uwagi przedłożone przez Komisję i skarżącego, wezwał interwenienta do przedłożenia uwag na piśmie w przedmiocie wniosku o zarządzenie środków tymczasowych.

18 Interwenient przedstawił uwagi w dniu 7 września 2004 r.

19 W dniach 14 i 15 września 2004 r. skarżący i Komisja przedstawili odpowiednio swe uwagi dotyczące uwag interwenienta.

Co do prawa

20 Na podstawie art. 242 i 243 WE w związku z art. 225 ust. 1 WE Sąd może, jeśli uzna, że okoliczności tego wymagają, zarządzić zawieszenie wykonania zaskarżonego aktu lub zarządzić niezbędne środki tymczasowe.

21 Artykuł 104 § 2 regulaminu Sądu przewiduje, że wniosek o zarządzenie środków tymczasowych winien określać przedmiot sporu, wskazywać okoliczności niecierpiące zwłoki, a także uprawdopodobniać z faktycznego i prawnego punktu widzenia (*fumus boni iuris*) konieczność zastosowania środka. Przesłanki te muszą zostać spełnione kumulatywnie, wobec czego wniosek o zarządzenie środka tymczasowego zostaje oddalony w przypadku braku spełnienia którejkolwiek z przesłanek [postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 14 października 1996 r. w sprawie C-268/98 P(R) SCK i FNK przeciwko Komisji, Rec. str. I-4971, pkt 30]. Sędzia rozpatrujący wniosek dokonuje również w danym przypadku wyważenia istniejących interesów stron (postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 23 lutego 2001 r. w sprawie C-455/00 R Austria przeciwko Komisji, Rec. str. I-1461, pkt 73).

W przedmiocie wniosku o przystąpienie do sprawy w charakterze interwenienta

- 22 Na podstawie art. 40 akapit drugi Statutu Trybunału Sprawiedliwości, znajdującego zastosowanie do postępowania przed Sądem na mocy art. 53 akapit pierwszy Statutu, prawo podmiotów indywidualnych do interwencji jest uzależnione od tego, czy dany podmiot jest w stanie uzasadnić swój interes w rozstrzygnięciu sprawy.
- 23 Przez interes w rozstrzygnięciu sprawy rozumie się bezpośredni i faktyczny interes w uwzględnieniu żądań strony, którą interwenient zamierza popierać (postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 6 marca 2003 r. w sprawie C-186/02 P Ramondín i Ramondín Cápsulas przeciwko Komisji, Rec. str. I-2415, pkt 7). W tym celu dla dopuszczenia interwencji należy ustalić, czy zaskarżony akt dotyczy interwenienta bezpośrednio i czy jego interes w rozstrzygnięciu sprawy jest rzeczywisty [zob. postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 17 czerwca 1997 r. w sprawach połączonych C-151/97 P(I) i C-157/97 P(I) National Power i PowerGen przeciwko British Coal i Komisji, Rec. str. I-3491, pkt 53].
- 24 Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem dopuszcza się interwencje reprezentatywnych stowarzyszeń, których celem jest ochrona ich członków w sprawach, w których zostały podniesione kwestie o zasadniczym znaczeniu, mogące mieć wpływ na interesy członków tych stowarzyszeń [ww. postanowienie w sprawie National Power i PowerGen przeciwko British Coal i Komisji, pkt 66, oraz postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 28 września 1998 r. w sprawie C-151/98 P Pharos przeciwko Komisji, Rec. str. I-5441, pkt 6; postanowienie Prezesa Sądu z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie T-53/01 R Poste Italiane przeciwko Komisji, Rec. str. II-1479, pkt 51]. W szczególności stowarzyszenie może zostać dopuszczone do sprawy w charakterze interwenienta, gdy jest ono reprezentatywne dla znacznej liczby przedsiębiorstw działających w danym sektorze, gdy celem stowarzyszenia jest ochrona interesów jego członków, gdy w sprawie mogą zostać podniesione kwestie o zasadniczym znaczeniu, mające wpływ na funkcjonowanie danego sektora, gdy interesy członków stowarzyszenia mogą zostać naruszone w znacznym stopniu przez wyrok lub przez postanowienie w przedmiocie dopuszczenia do udziału w sprawie w charakterze interwenienta (zob. podobnie postanowienie Sądu z dnia 8 grudnia 1993 r. w sprawie T-87/92 Kruidvat przeciwko Komisji, Rec. str. II-1375, pkt 14).

- 25 Wreszcie należy wskazać, iż przyjęcie rozszerzającej wykładni uprawnienia dopuszczającego do udziału w sprawie w charakterze interwenienta wobec stowarzyszeń ma na celu umożliwienie lepszej oceny kontekstu sprawy, przy jednoczesnym uniknięciu zwiększenia się liczby indywidualnych interwencji, co zagrażałoby efektywności postępowania i jego sprawnemu przebiegowi (ww. postanowienie w sprawie National Power i PowerGen przeciwko British Coal i Komisji, pkt 66).
- 26 IFJ wniosła o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta w celu poparcia żądań skarżącego. Wskazuje ona w tym celu, że jest organizacją związkową o charakterze międzynarodowym, zorganizowaną w formie stowarzyszenia międzynarodowego o charakterze niedochodowym, że reprezentuje ona dużą liczbę członków, że jej cele i działalność polegają na reprezentacji jej członków i obronie uprawnień zawodowych i praw socjalnych dziennikarzy na poziomie światowym oraz że niniejsza sprawa dotyczy kwestii o zasadniczym znaczeniu, mogących mieć wpływ na interesy jej członków.
- 27 Skarżący nie zgłasza sprzeciwu wobec wniosku przedstawionego przez IFJ. Komisja ze swej strony nie przedstawiła uwag.
- 28 Należy na wstępie odnotować, iż IFJ wskazała, co nie zostało zaprzeczone przez skarżącego ani Komisję, że reprezentuje ponad 500 000 stowarzyszonych ze 109 państw. IFJ może zatem być uważana za reprezentatywną dla znacznej liczby stowarzyszonych w sektorze, którego sprawa dotyczy.
- 29 Następnie w zakresie celu działalności IFJ część 3 jej statutu wskazuje, że jej celem jest „ochrona i ugruntowanie praw i wolności dziennikarzy”, jak również „poszanowanie i obrona wolności informacji, wolności mediów i niezależności dziennikarskiej, w szczególności poprzez pozyskiwanie informacji oraz kontrolę naruszeń uprawnień dziennikarzy, jak też działania podejmowane na rzecz obrony dziennikarzy i ich pracy”.

- 30 Niniejsza sprawa dotyczy w szczególności zagadnień odnoszących się, po pierwsze, do tego, czy przekazanie na podstawie art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 1073/1999 przez organ wspólnotowy władzom krajowym informacji, które mogą doprowadzić do ujawnienia dziennikarskich źródeł informacji, może w pewnych okolicznościach zostać uznane za bezprawne, oraz po drugie, czy charakter tego rodzaju przekazania może powodować szkodę dla kariery i dobrego imienia dziennikarza korzystającego z powołanych źródeł informacji, która może zostać naprawiona w drodze skargi o odszkodowanie. W szczególności niniejsza sprawa dotyczy kwestii, czy i w jakich okolicznościach sędzia rozpatrujący wniosek może zarządzić środki tymczasowe nakazujące instytucji wspólnotowej wstrzymanie się od jakichkolwiek kontaktów z krajowymi organami sądowymi w przedmiocie wszczętego przez nie postępowania przygotowawczego. Ze względu na fakt, iż przyjęte przez sędziego rozpatrującego wniosek stanowisko względem podniesionych kwestii może dotyczyć potencjalnie zakresu zasady ochrony dziennikarskich źródeł informacji, jest ono w stanie wpływać na warunki, w jakich działają stowarzyszeni w ramach IFJ.
- 31 Wobec faktu, iż stanowisko, które zajmie sędzia rozpatrujący wniosek, może wywierać wpływ na interesy IFJ, należy uwzględnić przedstawiony przez IFJ wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

W przedmiocie uprawdopodobnienia dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności

- 32 W świetle utrwalonego orzecznictwa kwestia dopuszczalności skargi nie powinna być zasadniczo analizowana w ramach postępowania w przedmiocie środka tymczasowego, aby nie przesądzać rozstrzygnięć w postępowaniu głównym. Jednakże może okazać się konieczne, o ile podnoszona jest oczywista niedopuszczalność skargi, na której opiera się wniosek o zastosowanie środka tymczasowego, wykazanie istnienia pewnych okoliczności umożliwiających uprawdopodobnienie dopuszczalności takiej skargi (postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 27 stycznia 1988 r. w sprawie C-376/87 R Distrivet przeciwko Radzie, Rec. str. 209, pkt 21; postanowienie Prezesa Sądu z dnia 11 kwietnia 2003 r. w sprawie T-392/02 R Solvay Pharmaceuticals przeciwko Radzie, Rec. str. II-1825, pkt 53).

33 Należy zatem dokonać analizy, czy istnieją okoliczności uprawdopodobniające dopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez skarżącego w postępowaniu głównym.

Argumenty stron

34 Komisja uważa, że skarga o stwierdzenie nieważności jest oczywiście niedopuszczalna. W jej opinii sporny akt nie stanowi aktu podlegającego zaskarżeniu. W rzeczywistości skarga dotyczy pism skierowanych przez OLAF do władz belgijskich i niemieckich, w których OLAF zwyczajnie przekazał uzyskane w trakcie dochodzeń wewnętrznych informacje o faktach, które mogą stać się przedmiotem postępowania karnego. Przekazanie tych informacji nie wywołuje samo w sobie wiążących skutków prawnych, które mogłyby wpłynąć na interesy skarżącego, zmieniając w istotny sposób jego sytuację prawną. Analiza ta została jednocześnie potwierdzona wyrokiem Sądu z dnia 15 stycznia 2003 r. w sprawach połączonych T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 i T-272/01 Philip Morris International przeciwko Komisji (Rec. str. II-1), jak również postanowieniami Sądu z dnia 18 grudnia 2003 r. w sprawie T-215/02 Gómez-Reino przeciwko Komisji (Rec. str. II-1685) oraz z 13 lipca 2004 r. w sprawie T-29/03 Comunidad Autónoma de Andalucía przeciwko Komisji (Zb.Orz. str. II-2923).

35 Skarżący podnosi, że czynności władz belgijskich wynikały bezpośrednio z decyzji OLAF o wniesieniu przeciwko niemu skargi. Przypomina on w tym względzie, że OLAF jest agencją o największym znaczeniu, której działania cieszą się pełnym poparciem państw członkowskich. Brak nadania biegu wnioskowi OLAF o zgromadzenie „środków dowodowych” mógłby zostać uznany za naruszenie przez Królestwo Belgii obowiązku lojalnej współpracy, określonego w art. 10 WE.

36 Skarżący dodaje, że w obecnej chwili żadna z dostępnych dróg sądowych zapewnionych w Belgii nie umożliwia odmówienia OLAF dostępu do zatrzymanych

dokumentów. W istocie nic nie stoi na przeszkodzie, by OLAF uczestniczył w postępowaniu przed belgijskimi sądami jako oskarżyciel posiłkowy i wniósł o dostęp do dokumentów i informacji zatrzymanych w trakcie przeszukania. Nawet przed sporządzeniem przez organy belgijskie aktu oskarżenia OLAF może domagać się od belgijskiego prokuratora generalnego udzielenia zezwolenia na dostęp do akt sprawy, a prokurator generalny — mimo że korzysta w tej materii z pewnej swobody — prawdopodobnie przychylił się do tego rodzaju wniosku. W konsekwencji niniejsza sprawa wymaga przeprowadzenia kontroli sądowej na poziomie wspólnotowym (wyroki Trybunału z dnia 23 kwietnia 1986 r. w sprawie 294/83 *Les Verts* przeciwko Parlamentowi, Rec. str. 1339, pkt 23, oraz z dnia 27 września 1988 r. w sprawie 302/87 *Parlament* przeciwko Radzie, Rec. str. 5615, pkt 20).

- 37 W oparciu o te same argumenty, co wysunięte przez skarżącego, IFJ podnosi, że skarga o stwierdzenie nieważności jest w pełni dopuszczalna.

Ocena sędziego rozpatrującego wniosek

- 38 Należy przypomnieć, że aktami lub decyzjami, które mogą być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności, są akty wywołujące wiążące skutki prawne, mogące wywierać wpływ na interesy skarżącego poprzez istotną zmianę jego sytuacji prawnej (wyroki Trybunału z dnia 11 listopada 1981 r. w sprawie 60/81 *IBM* przeciwko Komisji, Rec. str. 2639, pkt 9, oraz z dnia 23 listopada 1995 r. w sprawie C-476/93 P *Nutral* przeciwko Komisji, Rec. str. I-4125, pkt 28 i 30; wyroki Sądu z dnia 15 września 1998 r. w sprawie T-54/96 *Oleifici Italiani i Fratelli Rubino* przeciwko Komisji, Rec. str. II-3377, pkt 48, oraz z dnia 22 marca 2000 r. w sprawach połączonych T-125/97 i T-127/97 *Coca-Cola* przeciwko Komisji, Rec. str. II-1733, pkt 77).
- 39 Należy przypomnieć, że w niniejszej sprawie zaskarżonym aktem jest dokument, za pomocą którego OLAF przekazał władzom belgijskim i niemieckim informacje zgodnie z art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 1073/1999.

40 Na podstawie tego przepisu „dyrektor Urzędu przesyła organom sądowym danego państwa członkowskiego informacje uzyskane przez Urząd w trakcie dochodzeń wewnętrznych dotyczące faktów, które mogą stać się przedmiotem postępowania karnego”.

41 Poza tym motyw trzynasty rozporządzenia nr 1073/1999 stanowi, że „[d]o właściwych krajowych władz lub instytucji, organów, urzędów lub agencji, w zależności od przypadku, należy podejmowanie decyzji w sprawie dalszego postępowania po zakończeniu dochodzeń na podstawie raportu sporządzonego przez Urząd”.

42 Należy równocześnie podkreślić, iż dyrektor OLAF w piśmie o przekazaniu informacji z dnia 11 lutego 2004 r. wyraził się w sposób następujący:

„[...] Na podstawie art. 10 [ust.] 2 rozporządzenia [nr] 1073/1999 [...] oraz mając na względzie ewentualne wszczęcie postępowania sądowego, niniejszym przekazuję w załączniku raport tymczasowy dotyczący badanej sprawy, zawierający informacje, mogące stać się przedmiotem postępowania karnego”.

43 Zarówno rozporządzenie nr 1073/1999, jak i pismo o przekazaniu informacji z dnia 11 lutego 2004 r. — dalekie od potwierdzenia analizy skarżącego — wykazują zatem, że informacje przekazane przez OLAF krajowym organom sądowym nie wywołują względem nich żadnych wiążących skutków prawnych, pozostawiając im swobodę decyzji w sprawie dalszego postępowania w przedmiocie dochodzeń OLAF.

44 Jeśli chodzi o zasadę lojalnej współpracy, zapisaną w art. 10 WE, z pewnością wymaga ona od krajowych organów sądowych poważnego traktowania informacji przekazanych przez OLAF na podstawie art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 1073/1999. Niemniej jednak wspomniana zasada nie zobowiązuje organów krajowych do

podejmowania jakichkolwiek szczególnych kroków, jeżeli uznają, że przekazane przez OLAF informacje ich nie uzasadniają. Tym samym podjęta w niniejszym przypadku przez organy krajowe decyzja w sprawie nadania biegu informacjom przekazanym przez OLAF wynika z niezawisłego wykonywania uprawnień przyznanych tym organom.

- 45 Odnosząc się do argumentu skarżącego, opartego na prawie do skutecznej ochrony sądowej, skarżący nie wykazał, w jaki sposób uniemożliwiono mu zaskarżenie orzeczenia krajowych organów sądowych w przedmiocie zarządzenia przeszukania w jego miejscu zamieszkania i miejscu pracy. Przeciwnie, z wyjaśnień skarżącego jasno wynika, że wniósł on zażalenie na orzeczenie sędziego śledczego prowadzącego sprawę i że krajowe postępowanie w tej sprawie jest w toku. A zatem z uwagi na fakt, że skarżący dysponuje otwartymi drogami prawnymi w systemie prawa krajowego, nie jest konieczne badanie, czy w szczególnych przypadkach prawo do skutecznej ochrony sądowej może powodować zaskarżalność aktu wspólnotowego, który w innych okolicznościach nie podlegałby zaskarżeniu.
- 46 Ponieważ rozpatrywana decyzja OLAF o przekazaniu raportu krajowym organom sądowym nie wywołuje wiążących skutków prawnych, nie stanowi ona aktu, mogącego być przedmiotem zaskarżenia.
- 47 W konsekwencji na obecnym etapie postępowania nie wydaje się, by istniały okoliczności uprawdopodobniające dopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności.
- 48 Mając powyższe na względzie, sędzia rozpatrujący wniosek o zarządzenie środków tymczasowych dokona badania argumentów skarżącego odnoszących się wyłącznie do skargi o odszkodowanie.

Fumus boni iuris (uprawdopodobnienie konieczności zastosowania środka)

Argumenty stron

- 49 W celu uprawdopodobnienia zasadności skargi o odszkodowanie skarżący podnosi, że „[sporny akt], komunikaty prasowe z marca 2002 r. oraz z września 2003 r., które naruszają zasadę dobrej administracji i proporcjonalności [...], jak również późniejsze publiczne oświadczenia w przedmiocie dochodzenia w toku, którego skarżący był podmiotem, zaszkodziły już w znaczny sposób dobremu imieniu skarżącego i poszanowaniu, jakim cieszył się on w środowisku pracy”.
- 50 Skarżący dodaje, że „poniósł poważną szkodę na co najmniej dwóch płaszczyznach”. Po pierwsze, podnosi on, że „uzyskiwanie informacji u źródeł, na których opiera wykonywanie swojego zawodu, stało się dla niego dużo trudniejsze”. Po drugie, wskazuje, że „napotyka on na trudności w sprzedaży swych artykułów dziennikom i czasopismom” oraz że „czynności OLAF poważnie zaszkodziły przebiegowi jego kariery zawodowej [...] i perspektywom jej rozwoju”. Uważa on, że „szkoda jest bezpośrednim skutkiem bezprawnych działań OLAF”, wskazując, iż ten aspekt sporu „został rozwinięty w skardze w postępowaniu głównym”.
- 51 Komisja podnosi, że skarżący nie wykazał, iż w niniejszej sprawie zasadność skargi została uprawdopodobniona.

Ocena sędziego rozpatrującego wniosek

- 52 Jak wynika z utrwalonego orzecznictwa, odpowiedzialność pozaumowna Wspólnoty, w rozumieniu art. 288 akapit drugi WE, jest uzależniona od kumulatywnego

spełnienia wszystkich przesłanek, tj. naruszony przepis prawny ma na celu przyznanie praw podmiotom prywatnym, jego naruszenie jest dostatecznie istotne i charakter rzeczywisty szkody jest ustalony, jak również między zarzucanym Wspólnocie naruszeniem a szkodą poniesioną przez poszkodowane osoby istnieje bezpośredni związek przyczynowy (zob. wyroki Trybunału z dnia 4 lipca 2000 r. w sprawie C-352/98 P Bergaderm i Goupil przeciwko Komisji, Rec. str. I-5291, pkt 41 i 42, z dnia 10 grudnia 2002 r. w sprawie C-312/00 P Komisja przeciwko Camar i Tico, Rec. str. I-11355, pkt 53). Tak więc w sytuacji gdy jedna z tych przesłanek nie jest spełniona, skargę należy oddalić w całości, bez konieczności badania pozostałych przesłanek pozaumownej odpowiedzialności Wspólnoty (wyrok Trybunału z dnia 14 października 1999 r. w sprawie C-104/97 P Atlanta przeciwko Wspólnocie Europejskiej, Rec. str. I-6983, pkt 65).

- 53 W zakresie drugiej z przesłanek decydującym kryterium oceny, czy doszło do dostatecznie istotnego naruszenia prawa wspólnotowego, jest kryterium oczywistego i poważnego przekroczenia przez instytucję wspólnotową granic swobodnego uznania. W sytuacji gdy instytucja ta dysponuje znacznie ograniczonym zakresem swobodnego uznania lub jest go pozbawiona, zwykłe naruszenie prawa wspólnotowego może być podstawą stwierdzenia dostatecznie istotnego naruszenia (wyroki Trybunału z dnia 23 maja 1996 r. w sprawie C-5/94 Hedley Lomas, Rec. str. I-2553, pkt 28, z dnia 8 października 1996 r. w sprawach połączonych C-178/97, C-179/94, od C-188/94 do C-190/94, Dillenkofer i in., Rec. str. I-4845, pkt 25, z dnia 2 kwietnia 1998 r. w sprawie C-127/95 Norbrook Laboratories, Rec. str. I-1531, pkt 109, z dnia 4 lipca 2000 r. w sprawie C-424/97 Haim, Rec. str. I-5123, pkt 38, oraz ww. wyrok w sprawie Bergaderm i Goupil przeciwko Komisji, pkt 43 i 44).
- 54 W przedmiocie trzeciej przesłanki dotyczącej związku przyczynowego należy przypomnieć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa musi istnieć rzeczywisty, bezpośredni związek przyczynowy pomiędzy naruszeniem zarzucanym danej instytucji a podnoszoną szkodą; ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa na skarżącym (wyrok Sądu z dnia 24 kwietnia 2002 r. w sprawie T-220/96 EVO przeciwko Radzie i Komisji, Rec. str. II-2265, pkt 41, oraz wskazane w nim orzecznictwo). Ponadto zostało sprecyzowane, że zawinione działanie lub zaniechanie danej instytucji winno być bezpośrednią przyczyną powstania szkody (postanowienie Sądu z dnia 12 grudnia 2000 r. w sprawie T-201/99 Royal Olympic Cruises i in. przeciwko Radzie i Komisji, Rec. str. II-4005, pkt 26, utrzymane w mocy w postępowaniu odwoławczym postanowieniem Trybunału z dnia 15 stycznia 2002 r. w sprawie C-49/01 P Royal Olympic Cruises i in. przeciwko Radzie i Komisji, dotychczas nieopublikowanym w Zbiorze).

- 55 Z wniosku o zarządzenie środka tymczasowego wynika, że w ramach swej skargi w postępowaniu głównym skarżący dochodzi do naprawienia szkody, którą jakoby poniósł skutkiem narażenia na szwank jego kariery zawodowej, dobrego imienia i rzetelności. Ponadto z jego wniosku wydaje się wynikać, że rzeczona szkoda została spowodowana dwoma czynnikami, mianowicie, po pierwsze, zaskarżonym aktem, po drugie zaś, publikacją przez OLAF w marcu 2002 r. i wrześniu 2003 r. komunikatów prasowych.
- 56 Odnosząc się, po pierwsze, do szkody wynikającej jakoby ze spornego aktu, skarżący nie uprawdopodobnił w żaden sposób, że pomiędzy zachowaniem zarzucanym Komisji, a mianowicie przekazaniem przez OLAF informacji organom krajowym, a szkodą, którą jak twierdzi poniósł, istnieje związek przyczynowy.
- 57 Brak wyjaśnień w tym zakresie jest o tyle istotny, że jak to zostało stwierdzone w pkt 46 powyżej, zwykle przekazanie przez OLAF wskazanego raportu władzom krajowym nie miało dla nich skutku wiążącego, pozostawiając im po przekazaniu swobodę decyzji co do dalszego postępowania.
- 58 W rzeczywistości nie budzi wątpliwości fakt, że przypadku braku decyzji organów krajowych o wszczęciu postępowania przygotowawczego skarżący nie poniósłby szkody, której jak twierdzi doznał. Tym samym nie został ustalony związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem zarzucanym Komisji a szkodą rzekomo poniesioną przez skarżącego.
- 59 Tak więc bez konieczności badania, czy skarżący zdołał wykazać fakt poniesienia jakiegokolwiek szkody, należy stwierdzić, że skarżący nie wykazał w stopniu wymaganym, iż sporny akt może powodować powstanie pozaumownej odpowiedzialności Wspólnoty.

- 60 Po drugie, ustosunkowując się do szkody rzekomo poniesionej przez skarżącego skutkiem publikacji przez OLAF w marcu 2002 r. i wrześniu 2003 r. komunikatów prasowych, wniosek o zarządzenie środka tymczasowego nie powołuje żadnej okoliczności faktycznej lub prawnej pozwalającej sędziemu rozpatrującemu wniosek na ustalenie, w jaki sposób zachowanie zarzucane Komisji pozostawało w sprzeczności z zasadami dobrej administracji i proporcjonalności. Bez potrzeby badania, czy dwie wskazane zasady prawne nadają podmiotom prywatnym uprawnienia w rozumieniu znajdującego tutaj zastosowanie orzecznictwa (zob. pkt 52 powyżej i w szczególności wyrok Sądu z dnia 6 grudnia 2001 r. w sprawie T-196/99 Area Cova i in. przeciwko Radzie i Komisji, Rec. str. II-3597, pkt 43), pozostaje stwierdzić, iż wskazany przez skarżącego pojedynczy fakt, że Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich stwierdził w 2003 r. „przypadek złej administracji”, nie oznacza, iż w niniejszym przypadku mamy do czynienia z naruszeniem zasady dobrej administracji w znaczeniu nadanym wykładnią dokonaną przez sąd wspólnotowy. Należy również przypomnieć, że fakty, o których Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich wiedział w chwili wydania ostatecznej decyzji w dniu 20 listopada 2003 r., nie są bezwzględnie identyczne z faktami, które Sąd rozpatruje w niniejszej sprawie.
- 61 Poza tym, zakładając nawet, iż sporne zachowanie było niezgodne z prawem, wniosek o zarządzenie środków tymczasowych nie zawiera jakiegokolwiek wskazówki pozwalającej sędziemu rozpatrującemu wniosek ocenić, w jaki sposób publikacja przez OLAF komunikatów prasowych w marcu 2002 r. i wrześniu 2003 r. mogła mieć znamiona „dostatecznie istotnego naruszenia” mogącego powodować powstanie pozaumownej odpowiedzialności Wspólnoty (zob. pkt 53 powyżej).
- 62 Nie przesądzając o rozstrzygnięciu, które Sąd wyda w postępowaniu głównym, z powyższych rozważań wynika, że w świetle informacji, którymi dysponuje sędzia rozpatrujący wniosek, skarżący nie uprawdopodobnił w wystarczający sposób, iż jego skarga o odszkodowanie nie jest oczywiście bezzasadna.
- 63 W tych okolicznościach wniosek o zarządzenie środka tymczasowego należy oddalić bez konieczności badania, czy zostały spełnione pozostałe przesłanki zastosowania środków tymczasowych.

Z powyższych względów

PREZES SĄDU

postanawia:

- 1) **Wniosek o zarządzenie środka tymczasowego zostaje oddalony.**

- 2) **Decyzję w przedmiocie kosztów pozostawia się do rozstrzygnięcia w wyroku.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 15 października 2004 r.

Sekretarz

H. Jung

Prezes

B. Vesterdorf